

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

11 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Ungheni din 24 decembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 martie 2014, declarat de către inculpatul,

Roșca Gheorghe Gheorghe, născut la 07 mai 1972,
originar și domiciliat or. Ungheni, str. Bălțeni 104.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 04.10.2013-24.12.2013
2. în instanța de apel: 04.02.2014-12.03.2014
3. în instanța de recurs: 15.05.2014-11.06.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Ungheni din 24 decembrie 2013, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Roșca Gheorghe Gheorghe, a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 ani 4 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Roșca Gh., la 21 august 2013, în jurul orei 20.00, aflându-se la domiciliul său de pe str. Bălțeni, 104, or. Ungheni, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma unui conflict cu soția sa, Roșca Eugenia, i-a aplicat ultimei o lovitură cu palma peste față, cauzându-i dureri fizice. După conflict, ultima a ieșit din ogradă și în fața porții l-a așteptat pe fiul lor - Roșca Vitalie, care a venit la domiciliu în jurul orei 01.00, la data de 22 august 2013 și i-a povestit despre cele întâmplate. Ulterior, Roșca V., a intrat în casă pentru a verifica ce fac frații mai mici și văzînd că ei dorm a ieșit în fața casei, unde s-a întîlnit cu tatăl, Roșca Gh., care cu un cuțit ce îl avea asupra sa, i-a aplicat o lovitură în regiunea cutiei toracice, în urma căreia i-a cauzat o vătămare corporală gravă.

Acțiunile inculpatului, Roșca Gh., au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal și anume: *violența în familie, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a cauzat vătămare gravă a integrității corporale.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie aplicată pedeapsă mai blîndă.

În motivarea apelului a invocat, că:

- instanța de fond nu a ținut cont de câteva probe referitor la leziunile corporale, care au fost menționate de medicul expert;

- pedeapsa stabilită este prea aspră, deoarece nu s-a luat în considerație faptul că are la întreținere un copil de clasa 6-a, altul invalid de gradul I și soția care nu este angajată în câmpul muncii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 martie 2014, a fost respins apelul, ca nefondat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut, că inculpatul a recunoscut vina integral și probele acumulate în faza de urmărire penală, solicitând și examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală. Instanța de fond corect a stabilit starea de fapt și de drept și justificat a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal.

Instanța de apel a menționat că pedeapsa de 3 ani 4 luni, i-a fost stabilită inculpatului în limitele prevăzute de sancțiunea articolului imputat, cu respectarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, ținându-se cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și personalitatea acestuia. În circumstanțele stabilite, instanța de apel a considerat că nu este temei de a considera pedeapsa aplicată inculpatului ca aspră, iar argumentele ultimului în acest sens nu constituie circumstanțe ce ar mai atenua pedeapsa.

Argumentul inculpatului, precum că nu au fost indicate câteva leziuni corporale, ce au fost depistate de medicul expert, instanța de apel l-a apreciat ca neîntemeiat și declarativ.

6. Hotărârile judecătorești sînt atacate cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri cu stabilirea pedepsei sub limita minimă prevăzută de lege pentru infracțiunea respectivă sau altă categorie de pedeapsă sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea recursului invocă, că instanțele de judecată nu au luat în considerație, faptul că soția sa a decedat, au rămas la întreținerea sa un copil minor de clasa 6-a și unul invalid de gradul I, care nu vorbește și nu aude.

7. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către inculpat, solicitînd respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece la stabilirea pedepsei instanțele au ținut cont de prevederile art. 61, 75, 76 Cod penal, numindu-i pedeapsă în limita art. 201¹ alin. (3) Cod penal.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Din conținutul recursului rezultă, că autorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor sale și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte, dar contestă aceste hotărîri numai referitor la pedeapsa stabilită, astfel se desprinde temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

Potrivit normei sus enunțate, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel *în cazul aplicării pedepsei individualizate contrar prevederilor legale*.

În opinia Colegiului, motivele invocate de recurent nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezentei erori de drept, ce ar permite implicarea instanței de recurs în sensul rejudecării hotărîrilor judecătorești, deoarece acestea corespund tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legale și întemeiate.

Instanța de recurs menționează că, sancțiunea art. 201¹ alin. (3) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, prevede pedeapsă cu închisoare de la 5 la 15 ani.

În conformitate cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, în baza căruia a fost judecată cauza, în situația cînd inculpatul care a recunoscut săvîrșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Prin urmare, instanța de fond, luînd în considerație gravitatea infracțiunii săvîrșite de inculpat, recunoașterea vinei, căința sinceră, precum și circumstanțele ce caracterizează persoana acestuia – caracteristica pozitivă, prezența antecedentelor penale stinse, i-a stabilit pedeapsă cu reducerea a 1/3 din minimumul pedepsei prevăzută de sancțiunea articolului în baza căruia a fost recunoscut vinovat și anume 3 ani și 4 luni închisoare, concluzie susținută și de instanța de apel.

Astfel, Colegiul penal, consideră că instanța de apel just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținînt cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanțele de judecată și-au argumentat poziția cu privire la reeducarea inculpatului, care este posibilă doar prin izolarea acestuia de societate, deci Colegiul penal conchide că pedeapsa stabilită a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Colegiul notează acel fapt, că conform art. 16 alin. (5) Cod penal, infracțiunea săvîrșită de inculpat se clasifică ca infracțiune deosebit de gravă, iar instanțele de judecată trebuie să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvîrșit infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave. O atenție sporită trebuie să se acorde în cazurile stabilirii pedepsei persoanelor declarate vinovate în săvîrșirea infracțiunilor de violență în familie (*pct. 17 a Hotărîrii Plenului CSJ a RM nr. 8 din 11.11.2013 cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Analizînd toate circumstanțele prezente în speța dată, inclusiv și decesul soției inculpatului și faptul că are la întreținere doi copii minori, dintre care unul invalid de gradul I, Colegiul penal consideră întemeiată concluzia primei instanțe, susținută just și cea de apel, privind aplicarea în privința inculpatului, ca pedeapsă a

termenului de 3 ani 4 luni închisoare cu executare, stabilit cu reducere de 1/3 din minimul prevăzută de sancțiunea art. 201¹ alin. (3) Cod penal, fiindcă o altă pedeapsă neprivativă de libertate, nu este prevăzută de această normă.

Argumentul recurentului, de a aplica în privința lui o pedeapsă sub limita minimă prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită sau una mai blândă de altă categorie, instanța de recurs îl consideră neîntemeiat, deoarece conform alin. (3) art. 79 Cod penal, pentru infracțiuni deosebit de grave în privința persoanelor adulte pedeapsa nu poate fi coborâtă mai jos de 2/3 din minimul pedepsei prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia se condamnă persoana, ceea ce la fel constituie 3 ani 4 luni închisoare.

Totodată, Colegiul penal menționează faptul că în cazul în care instanța de judecată a constatat circumstanțe atenuante și a redus pedeapsa cu o 1/3 din termenul minim prevăzut de sancțiunea normei, conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, aceste circumstanțe nu mai pot servi ca temei de aplicare a art. 79 Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept i se acordă o dublă semnificație juridică.

Așadar, instanța de recurs constată că, pedeapsa individualizată de instanțele de judecată, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat și potrivit legii se impune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Ungheni din 24 decembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 martie 2014, declarat de către inculpatul, **Roșca Gheorghe Gheorghe**, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 iulie 2014.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Iurie Diaconu